

Isihastul iubirii

Nicu Hăloiu

Isihastul iubirii

...

L-am avut o vreme ca duhovnic,
Un om smerit, când eu eram căzut,
Deși părea bătrân și anacronic
Mai înălțat ca el, n-am cunoscut!

...

Era călăuzit doar de conștiință,
Spunea într-una numai adevărul,
Mi-a spus că-l am pe Domnul în ființă
Și când îl voi simți, îmi pot lua zborul!

...

Și m-a mai sfătuit să gândesc curat,
Că fiecare gând al meu este o poartă,
Chiar dacă sunt vreodată supărat,
De Domnul gândul, să nu mă despartă!

...

Și mi-a mai spus să fiu așa cum sunt,
Să nu încerc să par după împrejurări
Chiar dacă lumea trece prin schimbări
Să spun doar adevărul, prin fiecăare cuvânt!

...

De copilul meu i-am spus că e firav,
Că are-o boală gravă și e fără putere,
El mi-a spus să rabd această grea durere,
Că în copilul meu, Hristos este bolnav!

...

Mi-a spus mai multe duhovnicul meu,
Îmi plăcea să-ascult pe acest om frumos,
Înrolat de tânăr în oastea lui Hristos
Ce-n suflet îl avea mereu pe Dumnezeu!

...

Îi simțeam câteodată asprimea privirii
Când mă dojenea că sunt păcătos.
Dar nu mă păcălea călugărul frumos,
Cunoscut de toți ca "isihastul iubirii"!

...

Mi-a fost cu drag alături în anii-aceia grei,
Mă spovedeam la el și îmi dădea canoane,
Mă mai gândesc la el și-l văd între icoane
Pe părintele Ghelasie, de la Frăsinei!